

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 60 0 Ps 017363 22 Rev 2
Banjaluka, 06.9.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija: Senada Tice, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Biljane Majkić Marinković, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja AMD O.P.D., koga zastupa punomoćnik R.B., advokat iz P., protiv tuženih: AMD D. iz D., koga zastupa punomoćnik N.N., advokat iz D. i A.O. AD B., koga zastupaju punomoćnici, N.N., advokat iz D., te advokati iz Zajedničke advokatske kancelarije K...M. iz B., D.K., B.M. i S.L., radi utvrđenja i predaje u posjed, vrijednost predmeta spora 55.000,00 KM, i pravnoj stvari tuženih, AMD D. iz D. i A.O. AD B., kao tužitelja, protiv AMD O.P. D., kao tuženog, radi isplate ukupnog iznosa od 90.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 60 0 Ps 017363 20 Pž 2 od 23.12.2021. godine, na sjednici održanoj dana 06.9.2022. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev drugotuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 1.535,63 KM.

Obrazloženje

Presudom Okružnog privrednog suda u Doboju broj: 60 0 Ps 017363 18 Ps 3 od 11.10.2019. godine odbijen je u cjelini zahtjev tužitelja:

Da se utvrdi da je tužitelj na osnovu zakona - građenjem stekao pravo svojine na nekretninama označenim kao k.č. br. 194/3 Auto-moto društvo kuća i zgrada površine 467 m², upisana u PL br. 1760/1, k.o. D. 2, što u naravi predstavlja radionički prostor sa kanalom dimenzija 30,6 x 15,3 metara;

Da se obavežu tuženi, AMD D. iz D. (u daljem tekstu: prvotuženi) i A.O. AD B. (u daljem tekstu: drugotuženi) da tužitelju, kao vlasniku, predaju u posjed i slobodno raspolaganje nekretninu označenu kao k.č. br. 194/3 Auto-moto društvo kuća i zgrada površine 467 m² upisana u PL br. 1760/1 k.o. D. 2, što u naravi predstavlja radionički prostor sa kanalom dimenzija 30,6 x 15,3 metara oslobođenu od lica;

Da se obavežu tuženi da tužitelju, na ime koristi od upotrebe tuđe stvari, poslovne zgrade tužitelja izgrađene na k.č. br. 194/3 k.o. D. 2, za vrijeme od 01.01.2002. do 31.7.2015. godine, isplate ukupan iznos od 228.854,10 KM od čega prvotuženi iznos od 65.508,90 KM, a drugotuženi iznos od 159.854,10 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 03.3.2015. godine do isplate;

Da se utvrdi da je tužitelj po samom zakonu - građenjem stekao pravo svojine na poslovnoj zgradi za tehnički pregled vozila površine 319 m², izgrađena na k.č. br. 194/1 upisana u PL br.

270/14 k.o. D. 2 i dograđenom dijelu na k.č. br. 112/2 k.o. D. 2 površine 78 m², što bi tuženi bili dužni priznati i trpiti, te tužitelju predati u posjed i slobodno raspolaganje ove poslovne prostorije i zemljište na kome se nalaze, označeno kao k.č. br. 112/4 ekonomsko dvorište površine 68 m² i k.č. br. 112/7 ekonomsko dvorište površine 279 m² i k.č. br. 194/1 dvorište površine 2700 m² i k.č. br. 194/5 dvorište površine 28 m² sve upisane u PL br. 270/14 k.o. D. 2 oslobođene od lica;

Da se obavežu tuženi da tužitelju, na ime naknade od koristi nastale upotrebom tuđe stvari, imovine iz prethodnog stava, za period od 21.7.2004. do 21.7.2014. godine isplate iznos od 795.536,09 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate;

Da se utvrdi da je promjena na zemljištu na parcelama označenim kao k.č. br. 112/4, 112/7, 194/1, 194/3, 194/5 i 194/6, upisanim u PL br. 270/02 k.o. D. 2, k.č. br. 1734/1 upisana u PL br. 431/2, k.o. D. 1 i parcele označene kao k.č. br. 548 i 557, upisane u PL br. 165/0, k.o. B.D., neosnovana i nezakonita;

Da se naloži Upravi PJ D. da na nekretninama iz prethodnog stava ove presude kao posjednika upiše tužitelja sa 1/1 dijela;

Da se obaveže prvotučeni da tužitelju preda u posjed parcele označene kao k.č. br. 548 i 557 upisane u PL br. 165/0 k.o. B.D., k.č. br. 1734/1 upisana u PL 431/2 k.o. D. 1 i parcelu označenu kao k.č. br. 194/6 upisana u PL br. 270/2 k.o. D. 2;

Da se obaveže tuženi da tužitelju nadoknadi troškove spora.

Stavom drugim iste presude, obavezan je tužitelj da prvotučenom i drugotučenom naknadi troškove postupka u iznosu od 18.850,00 KM.

Prvostepeni sud nije odlučio o protivtužbenom zahtjevu, budući da je on postavljen u formi eventualne protivtužbe (da se o njemu raspravlja samo u slučaju da se udovolji tužbenom zahtjevu), pa se time neće dalje baviti ni ovaj sud.

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 60 0 Ps 017363 20 Pž 2 od 23.12.2021. godine, žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, te je odbijen i njegov zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe, u iznosu od 1.312,50 KM, kao i zahtjev drugotučenog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu, u iznosu od 1.535,63 KM.

Blagovremenom revizijom tužitelj pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i osporena presuda preinači tako da se usvoji tužbeni zahtjev u cjelini uz naknadu troškova parničnog postupka.

Drugotučeni, u odgovoru, predlaže da se revizija odbije, kao neosnovana, a tužitelj obaveže da mu naknadi troškove revizionog postupka. Prvotučeni nije odgovorio na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Nakon što je rješenjima prvostepenog suda od 31.7.2018. godine, u skladu sa članom 83. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS", broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu: ZPP), izvršeno spajanje parnica broj: 60 0 Ps 020323 17 Ps 2 i broj: 60 0 Ps 21335 18 Ps 2, sa predmetnom parnicom, radi zajedničkog raspravljanja i donošenja zajedničke presude, konačno je uređena tužba i opredjeljeni zahtjevi tako da je predmet spora zahtjev tužitelja: da se utvrdi da je građenjem stekao pravo svojine na nekretninama bliže opisanim u izreci prvostepene presude; da se obavežu tuženi da mu te

nekretnine predaju u posjed, a samo prvotuženi da mu preda u posjed neke zemljišne parcele bliže označene u izreci prvostepene presude; da se utvrdi da je neosnovana i nezakonita promjena na zemljišnim parcelama, bliže označenim u izreci prvostepene presude i da se naloži Upravi PJ D. da na tim parcelama upiše tužitelja kao posjednika sa 1/1; da se obavežu tuženi da mu na ime koristi koju su ostvarili upotrebom tuđe stvari, nekretnina za koje traži utvrđenje da ih je stekao građenjem, a bliže su navedene i opisane u izreci prvostepene presude, isplati određene novčane iznose (228.854,10 KM i 795.536,09 KM) sa pripadajućom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Raspravljajući o stavljenim zahtjevima nižestepeni sudovi su utvrdili:

Da je tužitelj udruženje građana osnovano nakon Drugog svjetskog rata, koje je bilo upisano u registar udruženja građana kod nadležnog organa uprave. Zatim je, na osnovu rješenja Opštine D., Opštinski sekretarijat za unutrašnje poslove od 13.6.1988. godine, upisan u registar društvenih organizacija, a rješenjem Višeg suda u Doboju od 09.4.1991. godine, po službenoj dužnosti, izvršena je registracija AMD O.P., kao društveno-pravnog lica sa sjedištem u D. Ponovo je upisan u registar udruženja kod Osnovnog suda u Doboju na osnovu rješenja tog suda od 19.10.2011. godine. Prvotuženi je registrovan rešenjem Osnovnog suda u Doboju od 08.06.1994 godine, u kojem je konstatovano da je osnovan 16.9.1992. godine. Prema članu 1. stav 3. Statuta, AMD D. je pravni sljedbenik AMD O.P. D., ali je pravosnažnom presudom Okružnog privrednog suda u Doboju od 17.01.2014. godine utvrđeno da ne postoji takvo pravno sljedništvo. Prvotuženi i DDOR B. B. osnovali su MP za usluge i promet B.T. d.o.o. koje je registrovano 22.4.1998. godine i na koje je 1998. godine, u katastarskoknjižnom operatu izvršena uknjižba nekih nekretnina koje su predmet ovog spora, koje su nakon likvidacije ovog preduzeća pripale osnivačima - prvotuženom i pravnom predniku drugotuženog.

Rješenjem nadležnog organa Opštine D. od 14.9.1971. godine tužitelju je odobrena gradnja hale za tehnički pregled motornih vozila, a rješenjem od 14.01.1991. godine dogradnja kancelarijskog prostora uz poslovni objekat tehnički pregled vozila. Rješenjem od 23.08.1991. godine odobrena je upotreba novoizgrađenog poslovnog objekta - kancelarijski prostor uz poslovni objekat tehnički pregled vozila. Iz tih rješenja i priložene dokumentacije proizlazi da je tužitelj bio upisan u evidencijama o nekretninama, na zemljištu na kojem je odobrena i izvršena gradnja, označenom kao k.č. br. 2133/145 k.o. D. Ta rješenja nisu sadržavala podatke o površini i dimenzijama hale za tehnički pregled niti dograđenog kancelarijskog prostora.

Nije sporno da su zemljišne knjige za područje Opštine D. uništene u toku rata, 1992. godine i da postoji samo katastarskoknjižna evidencija o nekretninama.

Prema nalazu i mišljenju vještaka geodetske struke, sadašnja parcela k.č. 194/3 nastala je tako što je 20.7.98. godine izvršeno cijepanje parcele 194/1 na dvije parcele i to k.č.194/1 i k.č. 194/3. Sada su u katastru upisane kao društvena svojina, sa pravom korištenja u korist prvotuženog. O drugim zemljišnim parcelama koje su predmet ovog spora, vještak geometar se nije izjašnjavao niti mu je dat takav zadatak.

Predmetni objekti (hala za tehnički pregled vozila sa dograđenim kancelarijskim prostorom) su bili znatno oštećeni u toku rata, o čemu svjedoči Pregled stanja objekta sačinjen 02.10.1992. godine od strane Komisije za urbanizam, građevinarstvo i stambeno-komunalne poslove, kao i urbanističko tehnički uslovi od 03.4.1997. godine, rješenje o urbanističkoj saglasnosti od 16.4.1997. godine, izdata prvotuženom da može pristupiti rekonstrukciji objekta, radioničke hale, te rješenje od 29.6.1998. godine kojim je odobrena gradnja i rješenje od 14.7.1998. godine kojim je određeno rušenje dograđenog dijela radioničke hale i uklanjanje preostalog materijala, jer zbog oštećenja nije više služio svojoj svrsi i predstavljao je opasnost za okolinu. Prema nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke, prvotuženi je u ove radove, kako bi objekte doveo u upotrebljivo stanje, uložio iznos od 87.043,63 KM. Vještak ekonomske struke je obračunao visinu koristi koju je imao tuženi po osnovu korištenja radioničkog prostora sa

kanalom i hale za tehnički pregled vozila, na osnovu čega je tužitelj konačno opredjelio svoj zahtjev u ovom dijelu.

Prvostepeni sud odbija sve zahtjeve tužitelja uz obrazloženje da Zakon o stvarnim pravima ne poznaje sticanje prava svojine na osnovu građenja, nego samo sticanja prava svojine građenjem na tuđem zemljištu; da je tužitelj, istina, prije zadnjeg rata gradio halu za tehnički pregled motornih vozila i dogradio kancelarijski prostor na osnovu odgovarajuće dokumentacije i saglasnosti, ali da je trenutno građevinsko i imovinskopravno stanje objekata potpuno izmijenjeno; da je građeno na društvenom zemljištu (na kojem su tuženi upisani samo kao korisnici) na kojem se pravo svojine ne može steći građenjem; da se dograđeni dio objekta nalazi na parceli k.č. br. 112/2 (koja nije predmet spora) koja se vodi na M.K. d.o.o. D., kao korisniku (koji u ovom postupku nije parnična stranka); da su parcele k.č. 112/3, 112/4, 112/6 i 194/1 prešle na prvotuženog na osnovu pravosnažne presude Osnovnog suda u Derventi broj Ps-86/01 od 13.11.2001. godine (u postupku koji je prvotuženi vodio protiv ODP P. iz D.); da su tuženi upisani kao korisnici predmetnih nekretnina, pa je to njihovo pravo, saglasno odredbi člana 324. stav 1.i 2. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske broj: 124/08 do 107/19 – u daljem zekstu: ZSP) stupanjem na snagu tog zakona pretvoreno u pravo svojine; da tuženi i ne mogu na tužitelja prenijeti više prava (pravo svojine) nego što sami imaju (upisani su kao korisnici); da je prvotuženi kao korisnik društvenog zemljišta u periodu od 1997. do 2001. godine konzumirao svoja prava na predmetnim nekretninama, a da tužitelj ni na koji način nije bio aktivan u ostvarenju svojih eventualnih vlasničkih prava; da je pravo svojine tužitelja, ako je prije rata i postojalo u nekom obliku, naknadno prestalo da postoji, jer su neke nekretnine (objekti) propale i druga lica su stekla pravo svojine na predmetnim stvarima (član 134. i 136. ZSP); da je protekao rok od tri godine iz člana 56. stav 3. u vezi sa članom 345. ZSP, za podnošenje brisovne tužbe; da je neosnovan i zahtjev tužitelja za isplatu po osnovu koristi od upotrebe tuđe stvari, jer nije dokazao postojanje predugovora ili ugovora o zakupu, kao ni koju finansijsku korist su tuženi imali od upotrebe objekata, niti da li su isti uopšte bili u upotrebi od 2002. do 2015. godine, tim više što nije dokazao da je prvotuženi za taj period ostvario bilo kakvu korist, budući da je, prema nalazu vještaka, poslovaao sa gubitkom.

Odlučujući o žalbi tužitelja drugostepeni sud je prihvatio činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda, te je žalbu odbio i potvrdio prvostepenu presudu, uz konstataciju da je za odlučivanje o zahtjevu za utvrđivanje prava svojine, s obzirom na vrijeme sticanja, relevantan Zakon o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 38/93 - u daljem tekstu: ZOSPO) a ne ZSP, ali da su relevantne odredbe, primjenjive na ovaj slučaj, gotovo iste u oba zakona, pa da ta činjenica nije od uticaja na pravilnost prvostepene presude.

Navodi revizije mogu se sumirati u dva osnovna prigovora, da je pogrešan stav nižestepenih sudova da se pravo svojine ne može steći građenjem na društvenom zemljištu i da su iz provedenih dokaza pogrešno zaključili da tužitelj nije dokazao da su objekti čiju predaju u posjed traži isti oni koje je on izgradio na osnovu valjane dokumentacije.

Pogrešan je zaključak nižestepenih sudova da se na građevinskom objektu podignutom na zemljištu u društvenoj (državnoj) svojini, ne može utvrditi pravo svojine građenjem. Ovo naročito kada je u pitanju građenje izvršeno na osnovu urbanističke saglasnosti i odobrenja za gradnju i kada je doneseno rješenje kojim se dozvoljava upotreba izgrađenog objekta. Štaviše, postoji mogućnost dodjele zemljišta u državnom (ranije društvenom) vlasništvu radi građenja, fizičkim ili pravnim licima, što se radi po pravilima zakonom uređenog postupka i uz plaćanje zakonom propisanih naknada, što je sada regulisano odredbama Zakona o uređenju prostora i

građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 40/13 do 84/19), a ranije je bilo regulisano Zakonom o građevinskom zemljištu (Zakon o građevinskom zemljištu Republike Srpske iz 2006. i 2003. godine, te Zakonom o građevinskom zemljištu BiH iz 1986. godine i ranije Zakonom o građevinskom zemljištu u društvenoj svojini iz 1974. godine). Dakle, može se steći pravo svojine građenjem na zemljištu u društvenoj svojini ako je to zemljište na zakonit način dato na korištenje graditelju. Samo se na bespravno izgrađenom objektu ne može steći pravo svojine na ovaj način.

Međutim, takav pogrešan zaključak nižestepenih sudova ne čini njihove odluke nezakonitim i nepravilnim iz slijedećih razloga:

Nije sporno da je prvotuženi na predmetnim objektima izvršio znatne radove, bez kojih bi oni bili potpuno neupotrebljivi.

Pravo svojine se, između ostalih načina, stiče po samom zakonu (član 20. stav 1. ZOSPO istu odredbu sadrži i član 23. stav 1. ZSP), stvaranjem nove stvari, spajanjem, miješanjem, građenjem na tuđem zemljištu, odvajanjem plodova, održajem, sticanjem svojine od nevlasnika, okupacijom i u drugim slučajevima određenim zakonom (član 21. ZOSPO ili član 24. ZSP). Radi se o originarnom sticanju prava svojine, koje postoji ako se ostvare činjenice određene zakonom. Prema odredbi člana 24. stav 1. ZOSPO, lice koje može biti nosilac prava svojine, a koje izgradi zgradu ili drugu građevinu (građevinski objekat) na zemljištu na koje drugi ima pravo svojine (graditelj) stiče pravo svojine i na zemljištu na kome je izgrađen građevinski objekat, kao i na zemljište koje je neophodno za redovnu upotrebu tog građevinskog objekta, ako nije znalo niti je moglo znati da gradi na tuđem zemljištu, a vlasnik zemljišta je znao za izgradnju i nije se odmah usprotivio.

Shodno navedenoj odredbi člana 24. stav 1. ZOSPO, dogradnjom, nadziđivanjem, adaptacijom i rekonstrukcijom tuđeg građevinskog objekta ne stiče se pravo svojine ako zakonom ili ugovorom nije drugačije određeno. Ovakvim radovima izuzetno, savjestan graditelj stiče pravo svojine na tuđem građevinskom objektu samo kada je zbog izvedenih radova, obima i vrijednosti njegovih ulaganja, raniji objekat izgubio svoj prvobitni identitet i s pravnog gledišta predstavlja novi objekat.

Tužitelj traži da se utvrdi da je građenjem stekao pravo svojine na nekretninama označenim kao k.č. br. 194/3 Auto-moto društvo kuća i zgrada površine 467 m², upisana u PL br. 1760/1, k.o. D. 2, što u naravi predstavlja radionički prostor sa kanalom dimenzija 30,6 x 15,3 metara i na poslovnoj zgradi za tehnički pregled vozila površine 319 m², izgrađena na k.č. br. 194/1 upisana u PL br. 270/14 k.o. D. 2 i dograđenom dijelu na k.č. br. 112/2 k.o. D. 2 površine 78 m². Takođe zahtjeva predaju u posjed tih nekretnina i isplatu naknade za korištenje istih.

Za utvrđenje prava svojine na nekoj stvari, kao i za zahtjev za vraćanje u posjed, tužitelj treba između ostalog jasno identifikovati stvar koja je predmet spora, te dokazati da je upravo ona njegovo vlasništvo.

U konkretnom slučaju tužitelj je dokazao da je izgradio halu za tehnički pregled motornih vozila i dogradio kancelarijski prostor uz taj poslovni objekat (rješenja o odobrenju građenja od 14.9.1971. i 14.01.1991. godine). Međutim, kako ta odobrenja za gradnju, a ni druga dokumentacija koja je pratila izgradnju i završetak odobrenih radova, nisu sadržavala opis objekata koje treba graditi (njihovu površinu, gabarite i druge karakteristike po kojima bi se mogli identifikovati), ne može se reći da su objekti, koji se sada nalaze na terenu i koji su

predmet spora, oni isti koje je tužitelj gradio na osnovu izdatih dozvola. Što se tiče izgradnje radioničkog prostora sa kanalom, tužitelj i nije pružio nikakve dokaze da ga je on izgradio. Pored toga naprijed navedena odobrenja su se odnosila na izgradnju na parceli označenoj kao k.č. br. 2133/145, a predmetni objekti su izgrađeni i nalaze se na k.č. br. 194/3 i k.č. br. 194/1, te k.č.112/2 (koja je upisana na treće lice koje nije stranka u ovom postupku), pa kako nije priložena kopija katastarskog plana sa izvršenom identifikacijom parcela po starom i novom premjeru, niti je to traženo od vještaka geometra, tužitelj nije dokazao da objekti nađeni na licu mjesta odgovaraju onim koje je izgradio na osnovu priložene dokumentacije.

Konačno, nije sporno da su predmetni objekti bili znatno oštećeni usljed ratnih dejstava u toku rata, kako je konstatovano u naprijed navedenom zapisniku od 02.10.1992. godine. U tom zapisniku je opisana hala za tehnički pregled motornih vozila sa svim oštećenjima, kao i dograđeni dio, te je konstatovano da je „zgrada uništena - potpuno izgorela“ i da je sve to vidljivo „iz ostataka ratnih razaranja“ i da je samo poligon u dobrom stanju. Tako proizlazi i iz sadržaja urbanističko tehničkih uslova od 03.4.1997. godine i rješenja o urbanističkoj saglasnosti od 16.4.1997. godine, izdata prvotuženom da može pristupiti rekonstrukciji objekta, radioničke hale, te rješenja od 14.7.1998. godine kojim je određeno rušenje dograđenog dijela radioničke hale i uklanjanje preostalog materijala, predmjera radova i ugovora koji je prvotuženi, kao naručilac, zaključio sa PP P. kao izvršiocem, dana 12.5.1997. godine za izradu projektne dokumentacije, kao i priloženih situacija i računa na osnovu čega je vještak građevinske struke obračunao vrijednost radova koje su investirali tuženi u objekte koji se sada nalaze na terenu. Takođe iz strukture izvršenih radova proizlazi da se radi o velikim oštećenjima i značajnim zahvatima (rušenje dijela objekta, demontaža, te izrada i montaža krovnog pokrivača, nosača, plafona, metalnih konstrukcija i drugo) koje je izvršio tuženi, pa se kod tako obimnih i vrijednih radova ima smatrati da je nastao novi objekat, na kojem je graditelj stekao pravo svojine, jer ga tužitelj dugi niz godina, sve do podnošenja tužbe kojom je pokrenuo ovaj spor (15.10.2012. godine) nije smetao u građenju i korištenju, što ga čini i savjesnim.

Iako tužitelj navodima revizije (unatoč činjenici da predlaže da se revizija usvoji i u cjelini udovolji njegovom tužbenom zahtjevu) ne pobija nižestepene presude u dijelu kojim je odbijen njegov zahtjev za predaju u posjed i slobodno raspolaganje, oslobođene od lica, parcela označenih kao k.č. br. 112/4 k.č. br. 112/7 k.č. br. 194/1 k.č. br. 194/5 i k.č. br. 194/6 sve upisane u PL br. 270 k.o. D. 2; k.č. br. 548 i 557 upisane u PL br. 165 k.o. B. D. i k.č. br. 1734 upisana u PL 431/2 k.o. D. 1, te u dijelu kojim je odbijen njegov zahtjev da se obavežu tuženi da mu, na ime naknade od koristi nastale upotrebom tuđe stvari, poslovne zgrade za tehnički pregled vozila, za period od 21.7.2004. do 21.7.2014. godine isplate iznos od 795.536,09 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate, važno je reći da su takvi njegovi zahtjevi - za predaju u posjed navedenih parcela i za isplatu novčanog iznosa od 726.513,40 KM, u odnosu na prvotuženog, pravosnažno odbijeni presudom Okružnog privrednog suda u Doboju broj: 60 0 Ps 017333 12 Ps od 17.01.2014. godine, koja je potvrđena odlukom drugostepenog suda od 25.4.2014. godine.

Saglasno tome, primjenom odredbe člana 67. stav 1. tačka 4) u vezi sa članom 196. stav 2. ZPP, tužbu je u ovom dijelu trebalo odbaciti, ali budući da revizija na to ne ukazuje (niti navodima revizije, kako je već rečeno, uopšte pobija nižestepene presude u ovom dijelu) nije bilo mjesta intervenciji ovog suda u tom smislu.

Iz rečenog slijedi da nisu osnovani naprijed navedeni prigovori tužitelja koji se odnose na pogrešnu primjenu materijalnog prava, a nižestepene presude nisu zasnovane ni na pogrešnoj primjeni odredaba parničnog postupka, koji reviziono razlog ističe tužitelj, ali ne objašnjava u

čemu se te povrede sastoje, pa je valjalo njegovu reviziju odbiti, temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Odbijen je zahtjev drugotuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju, jer se ne radi o nužnom trošku koji ima u vidu odredba člana 387. stav 1. ZPP. Ovo tim prije što su u odgovoru uglavnom ponovljeni navodi koji su isticani i tokom postupka.

Predsjednik vijeća
Senad Tica

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić